

Sygn. akt IV CSK 361/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa H. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Naczelnikowi Urzędu Celnego w Toruniu
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu
z dnia 16 grudnia 2014 r., sygn. akt VIII Ca 537/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset)
złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia i gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Skarżąca oczywistą zasadność skargi upatruje w rażącym naruszeniu art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 4 ust. 3 i art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej w zw. z art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 8 ust. 1 Dyrektywy 98/34/WE przez ich niezastosowanie i czyni szeroki wywód mający uzasadniać oczywistą ich obrazę. Pojęcie „oczywistości” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego należy wyklądać w sposób wskazany wyżej uwzględniając, że sprzeczność zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku z przepisami prawa musi być dostrzegalna bez konieczności głębszej analizy stanu prawnego, pewna i dotyczyć przepisów nie podlegających różnej wykładni oraz nie pozostawiających sądowi swobody oceny.

Obszerne uzasadnienie wniosku zawierające dokonaną przez skarżącą wykładnię wskazanych wyżej przepisów, analizowane w kontekście motywów zaskarżonego wyroku, nie wykazuje tak rozumianej oczywistości skargi, a przeciwnie, może budzić wątpliwości w zakresie istoty problemu rozważanego przez Sąd drugiej instancji odnośnie do charakteru norm zawartych w art. 6 ust. 1 i 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, skutków prawnych nienotyfikowania norm

sankcjonowanych oraz wpływu zastosowania takich norm na ocenę bezprawności działania funkcjonariuszy pozwanego. Skarżąca nie powołała jednak we wniosku innych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania, a zwłaszcza nie sformułowała zagadnienia prawnego w oparciu o podstawę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., zaś Sąd Najwyższy nie jest władny do zastąpienia strony procesu w określeniu przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na tym etapie postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy nie analizuje zasadności podstaw skargi kasacyjnej, nie mniej jednak rozważa, czy pozostające w związku z przytoczonymi przez skarżącego przesłankami przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Do rozstrzygnięcia zagadnień sformułowanych jako przesłanki przyjęcia skargi może dojść bowiem jedynie wtedy, gdy wskazane przez skarżącego podstawy skargi kasacyjnej pozwalają na ich ocenę i sformułowanie na nie odpowiedzi. Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu sprawy w postępowaniu kasacyjnym nie może bowiem wyjść poza granice zaskarżenia i podstawy skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). W wypadku przesłanki oczywistej zasadności skargi konieczne jest nie tylko wykazanie oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa procesowego lub materialnego lecz również wykazanie wpływu tego naruszenia na wynik sprawy, a w konsekwencji wadliwości zaskarżonego wyroku wobec sprzeczności z prawem. Skarżący ani w uzasadnieniu wniosku nie przywołał żadnych argumentów, które wskazywałyby jaki wpływ zarzucane naruszenie miałooby na ocenę przesłanek odpowiedzialności pozwanego określonych w art. 417 § 1 k.c. stanowiącego podstawę prawną rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji, ani w podstawach kasacyjnych nie przedstawił zarzutu naruszenia tego przepisu, co usuwa spod kontroli kasacyjnej Sądu Najwyższego zagadnienie prawidłowości jego zastosowania. W konsekwencji brak jest podstaw do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając zgodnie z art. 98 § 1, 99 i 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa

kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461).